

Nappali kórház

Recsegett a térdem, uram, ropogott, pattogott, mintha csak géppuska-sorozatot hallott volna az ember valami mezőn, vagy ne adj' isten, harctéren valahol, talán nem is olyan messze, meg-megálltak, -torpantak a járókelők az utcán, riadtan néztek körül, hogy hát akkor mi van, fedezékbe, falakhoz közel, vagy a szomszédos pincékbe menjenek, rohanjanak, meneküljenek, hogy az életüket védjék, mert az fontos nekik, igen, legyen akármilyen, teljes vagy szaggatott, fényes, agyoncsiszolt vagy -karistolt, rücskös, sömörös, mint az elaggott bőr szokott, féltik, óvják, mert csak ez van nekik, tehát recsegett az a nyavalyás térd, és minden égbe kiáltott hang után jött maga a fájdalom, elegánsan, kihúzott derékkal, peckesen, akárha ünnepi korzózásra, promenádra indult volna, uram, uralta a tájat, a környéket, dominált nagyon, élvezte, szinte sziporkázott nekem, és csak húztam a lábam, sántikáltam, de azért haladtam, igen, megmutatom, te rohadt, szívtelen senkiházi, fakadtam ki, engem nem tepersz le, fektetsz hátra, nem fogod ócska fogaid nyomát bennem hagyni, de hát nem volt ez mindig így, uram, néha meg kellett állnom, lassítanom kellett, pihenni, és ilyenkor hallottam tisztán, kivehetően a kaján kacagást, kívül is meg belül is, a fájdalom, a rossz, a szenvedés egzaltált, de önelégült himnuszát.

Megesett, hogy villamosra szálltam és a gép nem indult, nem tudtam, mi lehetett az oka, mankós, bicegős emberek mentek, vonultak végig a járművön, akár valami hadsereg, taroltak, letaroltak mindent, vagyis hát ezt szerették volna, pénzt és más értékeket kértek, már-már megszoktuk őket, bosszúsan néztünk ki az ablakon, de csak nem mozdultunk, uram, és akkor észlelem, tapasztalom így nyugalomra ítelve is, veszteglésre, hogy nyúlik, fészkelődik, növekszik a térdemben az a valami, amit sokszor nem neveztem néven, mert azt hittem, úgy gondoltam, ekkor még nagyobb lesz, óriásibb, és majd jogot érez ahhoz, hogy aláírása, legitimitása legyen. Orvoshoz kell mennem, nincs mese, mondtam magamnak, de még rágódtam

ezen egy darab ideig, mert utáltam ezt a műfajt, igen, a szagot, az illatot, a fehér köpeny susogását a folyosón, a kásás világosságot a műtőben, a fölélem helyezett lámpa acélerős sugarát, amikor a testemre fókuszált, és elért, mindenhol elért, szinte átvilágított engem, átdőfött, átszúrt, igen, kidolgozva, kilogikázva, volt, hogy mérnöki pontossággal, tervrajzzal a kézben festettek rám fekete keresztet a halálos, hulla csöndben, és csak feküdtem ott a viaszosvászonnal leterített keskeny ágyon, mindenféle géppel körülvéve, kiterítve, istenem, és gondolkodni szerettem volna, de csak arra teltt, hogy a fekete festék hidegét tegyem magamévá, hogy belém maradjon örökre, majd hirtelen égni kezdtem ezeken a helyeken, élő parázssá váltam, és még hónapok múlva se tudtam lesikálni, -vakarni a jeleket, pedig álltam a kádban, a zuhanyzófülkében speciális szappanokkal, uram, mégse tűntek el teljesen, hozzám nőttek és kész, és csak nyomultak belém, kivághatatlan gyökereket eresztve. Nagypám szappanfőző mester volt, uram, főzte a masszát, rotyogtatta majd egy egész életen át, hogy utána szabályos kocka és téglalap formákba öntse, és építsen velük, építkezzen, várakat, jövőt, sorsot, igen, el is jutott Brazíliába az óceánon át, hallotta az esőerdők zaját, de valahogy mégsem állt össze az a szappanos ízé, és jött vissza, szinte rohant, ha lehetett volna, vízen, földön egyaránt. És mikor megérkezett, felsóhajtott, mesélték, óriási hangja, intenzitása volt ennek a sóhajnak, igen, mintha kiszakadt, kifeslett volna belőle valami végérvényesen.

Időskorában szőlőt gondozott a kertben a temető Sárgapartjához egészen közel, hatalmas kecskecsöcsű fürtöket termő, pöttyös levelű lugast kreált magának, ahova beült, beültünk a tűző nap elől, vagy csak azért, hogy legyen fölöttünk valami, ami véd, megvéd minket, uram, úgy egyszerűen, mindentől. És akkor inkább hallgattunk, néztük a növekvő termést, a levelek szelíd hullámozását az enyhe szélben, a kert fehér-sárga virágait, és oly sokszor kérdeztem, megkérdeztem volna őt, hát mi is volt, igen, meg hogyan, de ez tilos volt nagyon, büntetés járt érte, kiadós. És maradt a majdnem rezzenéstelen arc, a sárgás bajusz, a világoskék, erekkel átszótt szem és a bot, amire ültében is támaszkodott. A szomszédból fel-felcsapódtak a veszekedés hangjai, majd valami fűrészfűrészt üvöltött át kegyetlenül a kerítésen, gyerekek sírtak, a nagy, színes kakas kukorékolni kezdett, de mi csak ültünk a lugasban, akárha egy szeánszon, rituálén vennénk részt. Ha sok volt a szőlő, bort is készített a nagypám, de a hatalmas szemek zavaros nedűt produkáltak, savanyút, ami senkinek se ízlett, mégis úgy gondoltam, ha elmentünk, ha egyedül hagytuk, nagy kortyokban dönti lefelé az italt, mert melegedni akart, átforrósodni, ha csak átmenetileg is. Mivel fázott, állandóan fázott, hidege van, mondta, legyen az nyár vagy tél, be-

kecs volt rajta mindig, szinte hozzánőtt, uram. Mint valami kéreg. Tapadt. Mint rám, a térdemre a fájdalom.

Nem volt mese. Indulnom kellett, ülni az orvos ajtaja előtt a félhomályban, a koszos folyosón, mindenféle beteggel, pácienssel, áldozattal körülvéve, sületlen és sült dumák között, gyűrött arcú, jobb napokat megélt nővérkéik fontoskodó jelenléte, felügyelete mellett, ülni és zuhanni, mélyedni önmagamba, akárha valami utazásra, kalandra készült volna fel az ember, amiről tudja, biztos benne, nem jár sikerrel, nincs reménykeltő fény a végén, de mégis megteszi, mert hát véletlenek, ha ritkán is, de vannak, és hátha épp ő, épp ő lesz az, vele történik meg mindez. Egy borostás képű, véres szemű ortopédus fogadott, pontosabban vizlatott kényelmes székéből, pofátlanul bámult, szemlézett engem, többször is megdörzsölte az orrát, majd kinézett az ablakon, csenevész ecetfákra lehetett látni, egy elhagyatott belső udvarra meg egy vedlő, haldokló tűzfalra, ősz volt és eső, és majdnem sötét. Az asszisztense, egy ondolált hajú fiatal nő meg csak mondta, folyt belőle a szó, mintha csak ébresztgetni szeretné, felrázni, ébren és életben tartani a doktor urat, akinek a feje időnként le-lehanyatlott, szemei lecsukódtak, majd mégis erőt vett magán, felém fordult újból és elmordulta magát, hát akkor mi szél hozta hozzánk, és furcsa mosoly jelent meg az arcán, szemei hirtelen fényt kaptak, éveket fiatalodott előttem, a választ gyorsan elvágta, megszakította, itt a beutaló, uram, és az asszisztens már nyújtotta, mehet lubickolni a kórházba, és hangosan felnevetett, a traktorgumibelsőt ne felejtse otthon, és a fecskét sem, persze, és csak úgy tört ki belőle a röhögés, felálltam, a fiatal nő a fülembé súgta, látja, hogy kedveli magát, és már tessékelt ki a rendelőből, és még utána is hallani véltem az orvos gúnyos kacaját, és már láttam magam, uram, hónom alatt a fekete, foltozott belsővel, miközben a szelep, az ősellenség, büszkén, öntudatosan pöffeszkedett az ég felé, láttam magam műanyag papucsban a párában, rogyant, sántikáló, bicegő, lihegő betegek között, ereszkedett, megereszkedett, lejárt és lejárási előtti testekkel körülvéve, és láttam a reményt az arcokon, hogy hátha hosszabbítjuk, meghosszabbítjuk magunkat, igen. Zavarban voltam, és éreztem, igaza van az orvosnak, a kacajnak, a röhögésnek, szájalmasan festek majd a fürdőből átalakított kórházban, ahol visszhangzanak a szavak, a félbehagyott mondatok, pattognak az egyik zöld, kék, rozsdaszín csempékkel kirakott falról a másikra, majd körbe-körbe, egészen a vitrázsos plafonig. Csobban a víz, mállik a fal az öltözőben, kihordott lábbelik a medence peremén. Megérkeztem, gondoltam, de még csak a bűdös, orvosságú folyosón álltam, a rendelő ajtaja mellett, krákogó, harákoló emberekkel szemben, akik kényelmetlen székeken ültek és furcsán bámultak felém, mintha sejtették volna, mire gon-

dolok, mi jár, motoszka a fejemben, és a szemükben a meg nem értés és félelem halvány tüzeit véltem felfedezni. Mentem, mert mást nem tehettem, át a külvárosi téren az otthonom felé.

Másnap összeszedtem a rekvizitumokat, szortíroztam őket, egymás mellé raktam a tárgyakat nagyság szerint, már-már gyönyörködtem bennük, szinte élvezetem telt ebben a szomorúságban, fecske, papucs, törülköző, éjszínű köpeny, közben ki-kinéztem az ablakon, apró buldózerek zúgtak, zakatoltak odalenn, piros salakot szállító, fuvarozó kamionok tettek a köreiket, védősisakos emberek szaladgáltak látszólag összevissza a kiépített terepen, ahol nem is olyan rég még óriás fákat lehetett látni, és hatalmas bokrokat, új világ épül itt, hirdette a csicsás reklámtábla, és én is épülök, ha a szükséges dolgaimra nézek, csak még nem tudom, fel, avagy le, igen, és akkor újból belém nyilall a fájdalom, nincs mese, mondom magamnak, indulnom kell.

Gyalog mentem át a hídon, erősen fújt a szél, kísértést éreztem valami másra, de eltökélt voltam, szemben a cél, ott hivalkodott, fontoskodott előttem, sárgán, zölden, monumentálisan, és mikor átléptem a napali kórház márványból készült küszöbét, arcon csapott a pára, a gőz, majdnem kipenderített az utcára, a berregő kocsik közé, de kapaszkodtam, uram, toltam, tuszkoltam magam befelé, hazudnék, ha azt mondanám, nem fordult meg a fejemben, hogy ne, és hátra arc!, de valami démonikus erő arra kényszerített, ne adjam fel, ne kapituláljak fekete zsákkal a hátamon, ahol lapulnak a szükséges eszközök egy valódi új világhoz, melyben csak surranások vannak és enyhe, udvarias sóhajok, ohne ropogás, kattogás, a térd, mint olyan, talán nem is létezik, illetve egészen másként, akár a róza, ránézel és gyönyörködsz benne, és öröm és megelégedettség tölti el az embert, könnyűvé, légiessé teszi, hát erre gondoltam én ott a márványküszöbön, ezt szuggeráltam, ismételtettem, akár egy mantrát, míg végül bent találtam magam a hatalmas, óriás termék egyikében. És ha túlozhatok kicsit, egy pillanatra úgy tűnt, röpködő fürdőruhás embereket látok a fehér, vattaszerű párában, gőzben, akár egy látomás, igen, beszélgetnek, szólítgatják egymást, de hang nem érkezett hozzám, minden tompa volt, mindennek csak az árnyéka volt, uram, puha és bársonyos, tapintható boldogság, de csak egy tünde időre, hogy utána észleljem, regisztráljam a kopott falakat, a színehagyott, valahova nyíló, vezető ajtókat, az őrző-védők mogorva ábrázatát és a lestrapált székeket a hervadt, cserépes virágok mellett. De tudtam, éreztem, a fürdők, a medencék itt vannak egészen közel, és már láttam azt a sajátos fénysugarat, amit csak követni kellett, és hát persze a szag is ott volt, uram, a víz, a tükör, a hullám és a mélység összetéveszthetetlen szaga. Kabinos úr jött elé, segített

leemelni a zsákomat, egy hosszú fémszekrényhez vezetett, amelyben rekeszek voltak, és rengeteg ilyen szekrény leledzett itt, uram, egymás mellett, szorosan, már-már piciny utcákat, ösvényeket képezve, kinyitotta az egyik dobozt, minikonténert, a ruhának, a cipőnek meg mindennek, ami most teher, mondta és otthagytott. Szótlan férfiak öltöztek, vetkőztek mellettem a félhomályban, bajlódtak a vállfákkal, a kiálló szögekkel, egyikük a mankóját tisztogatta valami rózsaszín ronggyal, egy horpadt mellű, szőrös pedig anyaszült meztelenül támasztotta a málló, nedves falat, és kerekesszék is volt ott a közelben, de a gazdáját nem láttam, uram, akárha itt felejtettek volna, hazudnék, ha azt mondanám, nem sokkolt ez az egész engem, gyorsabban szedtem a levegőt, ziháltam, rám tapadt az ing, szúrta a durva szövésű zakó, szorított a nadrág, előbb tétován, de utána mind gyorsabban, szinte eszeveszetten szabadultam meg tőlük, a végén már szinte téptem, letéptem mindent magamról, és akkor ott álltam teljesen pőrén, mint aki győzött, de nem tudja, hogy most mi van. Igen. És mintha csak erre vártak volna, ki tudja, milyen leshelyzetből követve mindezt, megjelent előttem egy párducképű, fehér köpenyes, fapapucsos férfi, ő az orvos, ez egyértelmű volt, persze, ezt mindenki látta, kétség nem volt efelől, muszáj ezt tudni, észlelni, konstatálni, olyan ügyesen tette, gyakorlottan, rutinnal és hatalmas élvezettel, uram, ahogy nyújtotta a kezét, csak doktor úrnak szólíthattam, másként nem lehetett, és ő csak elégedetten mosolygott, az igazi győzelem az övé volt. Igen. Megigazította fekete szárú kerekes szemüvegét, és valahogy biztos voltam benne, hogy szivarozik, és utána láttam is halványkék füstbe burkolózva egy félreeső sarokban. Ne húzzon fel semmit, szinte parancsolta nekem, és egy a plafonról lógó lámpához vezetett, álljon a fénysugár alá, mondta, és tuszkolt is kicsit, befelé a körbe, közben betegek, páciensek mászkáltak le-föl, volt, aki nadrágban, volt, aki anélkül, halk zsongás töltötte be az öltözőt, a sűrke színű fémszekrények által kialakított utcácskákból már-már visszafogott traccshangulat szűrődött ki, álltam félszegen a fényben, kissé bosszúsan, uram, habár tudtam, értem történik mindez, pontosabban a gonosz térdem miatt, duzzadt, diagnosztizált az orvos, és ez csak fokozódni fog, és lehajolt diszkrétan, a köpenye szétnyílt, és láttam, nem volt alatta semmi, megfogta, megtapogatta gyengéden a duzzanatot, úszás és súlyok emelése a vízben, recsegte, majd gyógytorna a legkegyetlenebbikből, és elnevette magát, majdnem ugyanúgy, ahogy azt az ortopédus tette, az, aki ide utalt, vagonírozott engem, ezek tudnak valamit, amit én nem, nyugtalanzkodott bennem a gondolat, és akkor hirtelen valami lárma, hangzavar keletkezett, az orvos felpattant és szó nélkül, rugalmas, határozott léptekkel távozott. Megfogtam én is a térdem. Lüktetett. Forró volt. Hát így kezdődött, uram, az én nappa-

li kórházam, mindennap hajnalban keltem, villamosoztam, troliztam esőben, ködben, majd gyalog át a hídon, a piszkos színű folyó fölött, átléptem a márványküszöböt, és már ott voltam a konténervárosban, megkerestem a kulcsot, és már nyitottam is a szekrényt, a fachot, hogy betegyem mindazt, ami az enyém, de a fájdalomnak már nem maradt helye, ehhez kicsinek bizonyult a rekesz, tudtam ezt, persze, de a remény, uram, és vittem, cipeltem magammal a hideg, meleg vízbe, a homályos tornatermekbe, a síkos folyosókon, sokszor gőzbe, ködbe burkolózva.

A nagymedence gyönyörű volt, igen, boltozatán freskók, lent halványzöld és világoskék csempe, szállt a pára, a hangok visszaverődtek a falakról, egészen szép nők is úszkáltak benne, vagy nyújtózkodtak a szélére leterített frottíron, de a többség rogyant volt, uram, rokkant, lestrapált, elhasznált, mint én, húzta a lábát, tartotta a kezét, megdőlt gerinccel próbálta túlélni önmagát. Valamikor délceg férfiak lihegtek fájdalmas arccal, ha odébb kellett menni, vagy lemászni a vaslétrán a csillogó vízbe, hogy feloldja az ember, legalábbis megpróbálja, azt, ami benne van, lakozik, fészkel és motoszkál, ami nem hagy nyugtot egy pillanatra sem, hogy reménykedve merüljön meg, talán fohászt is mormogva magában, add meg, Uram, hogy ne legyen. És ekkor jött a fiatal, szigorú tanár, inas, erős teste feszült, akár egy húr, és vezényelte a vízben összegyűlt csapatot, karok mozgatása, lábak mozgatása, a súlyokat balra tolni, majd jobbra, forgatni a fejet, kihúzni a mellet, biciklizünk, igen, pattogtak a vezényszavak, és a szerencsétlen csorda, velem együtt, küszködött, erőlködött, sírt és nevetett. És az a pár szép nő csak nézett, nézett el-el fölöttünk nagyon. Őszinte leszek, szégyelltem magam, de mit tehettem volna, uram, a fájdalom nagyobb úr volt nálam, igen. Igazi okkupátor.

Majd megpróbáltam másra gondolni, gyerekkorom parányi fürdővárosára, a férfistrand mólójának összetéveszthetetlen szagára, arra az édeskés, szinte kábító illatra, ami elvarázsolt engem, halvány csillagokat láttam, ha lehunytam a szemem, és éreztem, visz valahova messze ez az egész, hasonlóan mint pár évvel később, csak akkor már nem a móló tette ezt velem, a nyár és a tűző nap, igen, ugyanúgy kapott el az öröm és a vágy dervistáncra, uram, a boldogság illata árasztott el engem, járta át minden porcikámat, és nem akartam, hogy megszakadjon, abbamaradjon ez a lebegő, de nagyon is valós, kézzelfogható élmény, és a barátnőm mozdult, elmozdult akkor, és a fülembé súgta, pihenjünk kicsit, igen, a szálkás mólóra gondoltam ott a fürdőben a többiek mellett, a fába vésett nyíllal átszúrt, -döfött szívekre és arra a férfira, aki fehér fecskében defilírozott a deszkákon le-föl, kihúzott, megfeszített testtel, a haja fekete volt, a szeme színe, akár az ég, de csak a hátát néztem, amin egy Tarzan állt a pálmafa

alatt, tetoválás volt ez, hatalmas, ha túlozni szeretnék, azt mondhatnám, már-már életnagyságú, uram, mert hát óriási volt ez a hát, kigyúrt, szinte végeérhetetlen, és ment ez a férfi, vonult a kiszáradt, napszitta faúton, le-föl, oda-vissza, a víz fölött, és tudtuk, láttuk, élvezni nagyon, mert mindenki nézte, bámulta, nem lehetett betelni a látvánnyal, igen.

Apámmal egyszer Tarzan-filmet néztünk a moziban, olyan ritkán esett meg ez, uram, egész nap erre készültem, még az iskolai nagyszünetben is ez járt a fejemben, hogy milyen lesz, menjünk már, menjünk, és mentünk fel apámmal a mozi lépcsőjén a pénztárhoz, ahol rengetegen álltak, és megtudtuk, a jegyek már elfogytak, tolongtak, kiabáltak az emberek, lökdösődés támadt, riadt voltam, legszívesebben elsírtam volna magam, nem, nem hagyjuk ezt, fiam, mondta apám, és egy bőrkabátos férfihöz lépett, pontosabban, sodortatta magát, dupla áron jegyet vett tőle, és már bent ültünk a sötét levegőtlen teremben, és a szemünk előtt repült a Tarzan egyik indáról a másikra. És a háta széles volt nagyon.

Azt a bőrkabátost egy évre rá leszúrták. Persze nem a jegyek miatt, és én néha elképzelttem, a Tarzan, a széles vállú, hatalmas férfi, leopárdpöttyös fecskéjében kirepül a mozi ablakán, indástul, mindenestül, igen, és puffan odalenn a betonon nagyot, a kint maradt emberek bosszúja volt ez, uram, a tehetetlenül ácsorgóké, akiknek nem adatott meg a belépés az áhított, annyira vágyott terembe. De elmúlt ez is, uram, a mozi mára végleg kiürült, koszos, omladozó lépcsőjére csak tépett galambok szállnak nagy ritkán.

Majd kijöttem a vízből, véget ért a fájdalmas, mindent megmozgató, mozgató tortúra, a kínok tánca, kimásztam, kilépcsőztem a fürdő gyönyörű csempékkel, kövekkel kirakott pihenőjére, igyekeztem minél messzebbre kerülni a csordától, aminek hát én is a tagja voltam, igen, el akartam különülni tőlük, mintha csak passzióból, hobbiból volnék itt, uram, csak úgy átutazóban, finoman és könnyedén, elegánsan, libbenvén erre is meg arra is, közben csikorogtam, nyekeregtem, és nem tudtam nem magamon érezni a feszes, fiatal tornatanárnő megvető tekintetét. Csinálja, gondoltam, és hátat fordítottam neki, az egyik csikos nyugágyba feküdtem, és hallgattam, hallgattam a párában, gőzben futkosó hangok kórusát, mint ha egy hangversenyterem első sorában ülnék, piros plüsszéken, egészen belesüllyedve a puhaságba. El is aludhattam, azt hiszem, egy rövid időre, és mikor újból eszmélni kezdtem, láttam, a mellettem lévő nyugágyba egy pópaarcú férfi ült, könyv volt a kezében, de mégse olvasott, nem a cirill betűs szöveget vizsgálta, analizálta, hanem másfelé nézett, talán a felső, a plafon nyílásain beömlő fényözön struktúráját vizslatta, a transzcendens hétköznapi, szerény formáját. Szóba elegyedtünk, ő egyáltalán nem

szégyellte a baját, nem vette észre a húrtestű tornatanárnő szúrós nézését, az elaggott, rogyant testek tömkelegét, a nyögést a zuhany alatt, a gyűrött lepedők halványsárga foltjait, nem, ő templomszolga, mondta, egy távoli kis faluban, ahol dombok meg erdők vannak, és kristálytisza levegő, szolgál tehát, teljes egészében, és a baj, a betegség szolgálja is, igen, halkan tűr, de azért tesz is, uram, alig hallhatóan beszélt, többször is rá kellett kérdeznem, hogy is van ez, mit is mondott, vagy háromszor kellett, hogy elismételje nekem, a felesége robusztus, mire megértettem. Akcentusa volt, de a fogára, fogaira kente, hogy kezelik éppen, már jó ideje, sajnos. Milyen a robusztus feleség, uram, mije az, vagy teljesen. Mint a hegyomlás, mondta a pápa egyszer a több hétig tartó kúra során a medence peremén, és akkor hangos volt, igen, szinte kiabált, akár a hegyomlás, és már-már hallani véltem a gördülő sziklák moraját, a mindent elárasztó lármát, és láttam őt is gördülni egy pillanatra, földesen, porosan, piszkosan, és úgy tűnt, megértettem, mi is a szolgaság lelke. Vagyis, így gondoltam. Igen.

Hívott a templomába, a messzi falucskába, ahol még állatok legelnek a domboldalon, ikonokat mutatnék neked, és fölfelé nézett megint a beomló fényzuhatagra, és néztem én is vele szótlánul, és egy pillanatra, kettőre el is felejtettem, hol vagyunk.

És valahogy, mintha a fájdalom is csökkent volna, uram, lefelé áldozott, már nem volt annyira harsány, recsegő, felengedett a páncél kissé, megereszkedett, el-eleresztett engem, és már másra is tudtam gondolni, és nyugodtabban bámultam a körülöttem lévőket, megértőbben, igen, majdnem elfogadóan, és mikor kiléptem a kórház kapuján, láttam a kéket a fejem fölött és a folyó fodrozódó vizét, hozzám egészen közel. Úgy tűnt, szabadulok innen, és hát más is van ebben a világban, más tárgyak, személyek, fájdalmak, uram, és lassan kikoptam ebből a kórházból, el-eltűneztem, de azért bennem maradt, belém préselődött annak a tudata, hogy bármikor elragadhat, elrabolhat engem ez a kegyelmet nem ismerő örvény.